

Dar vienas sapnas

Per šaltą kosmoso erdvę. Per atmosferą, per gaivų pavasario orą skrenda mažas saulės spindulėlis. Ir atsimušęs į viršukalnės akmenyje įstrigusio gigantiško rakto varinį kraštelį apakina akies kamputį. Vėjas draikstė vis greičiau byrančias rakto rūdis. Galiausiai visas raktas sutrupėjo.

Prabudęs ilgai dar žiūrėjau į lubas. To rakto rūdys dar vis skandė mano galvoje. Tai čia ir buvo mano visų sapnų tyrinėjimų finalas? Tai šitos ore išdraikstytos rūdys ir buvo mano visų žemėlapių šifravimo, mįslių įminimo vaisius? Kiek sapnų draugų dėl to turėjo kraują pralieti?

Iš pradžių tai atrodė truputį nelogiška. Negalėjo juk didysis finalas būti toks skurdus, turėjo būti kažkas ypatingo. Tačiau kitą naktį sapnavęs pajaučiau kame buvo reikalas – iš visur mane plūdo kažkokia energija. Sapnas dabar jau atrodė beveik kaip realybė – bet ką galėjau daryti, viską galėjau valdyti, niekas nesimaišė kelyje, niekas nesimaišė ir mintyse. Viskas buvo aišku, konkrečiu ir logiška. Sapnas beveik visiškai nesiskyrė nuo realybės.

Kitą naktį užmigau gana greitai. Sapnas buvo beveik kaip dar viena diena realybėje. Atsikėliau, nuėjau į mokyklą – mokykloje pamokų temos irgi iš eilės ėjo, nesikartojo. Po mokyklos susitikau su draugais ir tada grįžau namo. Truputį gaila pasidarė, kad sapne nieko ypatinga neįvyko. Tiesiog baigėsi įprasta diena. Ir anksčiau yra taip buvę, tik daug kas kartodavosi ir galiausiai vakare prabusdavau. Bet šįkart... Šįkart vakare neprabudau. Sapnas užsitęsė. Pats miegas buvo sapne, sapnai irgi buvo sapne. Galiausiai atsikėliau ir vėl pradėjau naują dieną. Vis dar būdamas sapne. Ir vėl, mokykloje temos toliau ėjo. Atrodo išgirdau dalykų, kurių niekad nesu girdėjęs. Su draugais irgi sumanėm aplankyti naujų miesto vietų, kur niekad nesu buvęs. Keista, anksčiau nieko panašaus nebūdavo sapnuose. Viskas maždaug kartodavosi. O dabar daug kas buvo nauja. Taip sapnuojant praėjo ir dar viena diena. Ir vėl vakare neprabudau. Taip pat sapnuojant praėjo ir dar viena diena. Ir dar viena. Taip praėjo savaitė, praėjo mėnuo. Praėjo ir metai. Dveji. Treji...

Jau pradėjau ir studijuoti. Žinojau, kad vis dar sapnuoju, bet tiesiog iš inercijos gyvenau, kaip gyvenu. O gal kažką aš sumaišiau ir tai iš tikro yra realybė? Ne, tai tik dar vienas sapnas. Tai tik dar vienas sapnas.

Galiausiai sumaniau tai patikrinti. Juk nereikia visada pasikliauti tiktai nuojauta. O pats paprasčiausias patikrinimas – įžnibimas. Įsižnybiau į ranką. Nieko. Stipriau sužnybiau. Ne, nieko nepajaučiau. Tai ką, vis dėlto sapnuoju? Tai kada prabusiu?

Sėdėjau prie stalo su Juste ir valgiau kepsnį. Ji, kaip visada savo keistu elgesiu neleisdavo pamiršti, kad sapnuoju. Aplinka irgi buvo priblinkusi. Pėmiau šakutę. Atidžiai apžvelgiau spindintį plieną. Šakutėje atsispindėjo lubinės lempos šviesa. Suvariau šakutę sau į ranką. Nieko nepajaučiau. Tik kad kraujas pradėjo bėgti. Išsiterliojo viskas.

Jesus Christ, Audriau! Ką tu sau pasidarei!

Neužilgo atsidūriau ligoninėje. Sutvarkė viską, subintavo. Galiausiai į mano komentarą, kad nieko nejaučiu, gydytojas atsakė taip: aš neturiu skausmo receptorių.

Dar tą pačią dieną važiovom su Juste mašina. Važiovom ilgu, lygiu asfaltuotu užmiesčio keliuku. Ir būtent momentu, kai privažiavau posūkį, mane pagavo mintis, kad dabar yra būtent tas laikas, kai galiu prabusti. Jaučiau visu savo kūnu. Reikėjo tik stipriai užsimerkti ir atsipalaiduoti. Jaučiu kaip po truputį išneriu iš sapno, kyla į sapno paviršių...

BAM!

Krūtinėje įrėžtas diržas. Galvoje dar aidintis riksmas. Justė visa nustėrus, dar aktyviai alsuoja. Kažkodėl nepaklausiau ar jai viskas gerai. Ji manęs paklausė pirma.

Kas buvo? Kodėl tu užsimerkiai? Kodėl paleidai vairą?

Keista. Kodėl neprabudau? Juk, juk aš sapnuoju. O jei paaiškės, kad tai ne sapnas? Kas, jei čia realybė? Bet... Bet aš žinau, kad tai sapnas. Tai tik vienas ilgas sapnas. Tai vis tiek kažkada baigsis. Kažkada prabusiu. Ir viskas atrodys taip kvaila. Atrodys kvaila, kad turėjau galvoje vien tokią mintį, kad visa tai gali būti realybė.

2022-04-28 Slemui